

Uns cops secs ressonen en la volta verda del fullatge; uns cops rítmics que han fet callar la selva. Fa estona que se senten. De sobte s'aturen, sonen crits d'alerta i un arbre immens comença a caure. Primer, el moviment és lent, gairebé imperceptible, però a mesura que perd l'equilibri, la caiguda es va accelerant. El frec de les branques i fulles que travessen les capçades dels arbres veïns té quelcom de desesperació, és com si el gegant vegetal ferit de mort volgués aferrar-se als seus germans per evitar la caiguda. Però és inútil. El tronc cruix i, finalment, la capçada atura la seva trajectòria violenta a un parell de metres de terra, travada per la vegetació que l'envolta. Els kàrbons llancen crits de triomf i s'enfilen pel tronc inclinat del gegant abatut. I novament comencen els cops. Les destrals ataquen el brancatge amb fúria. A poc a

poc, la capçada va perdre la seva cabellera de fulles fins que esdevé un tronc completament despullat.

Després d'una setmana de feina, ja s'ha obert una petita clariana a la selva. Els troncs tallats s'apilen al costat del riu; més cap a l'interior s'ha improvisat un petit campament amb un parell de coberts de bambú i fulles de palmera, sota els quals fumegen tres focs. En els coberts, els kàrbons cuinen, mengen, dormen i xerren de les seves coses les estones que s'aturen i deixen descansar les destrals.

Els kàrbons són menuts, cap d'ells no arriba al metre i mig d'alçada, tenen la pell negra i el cap més aviat gros, guarnit per uns cabells rinxolats, que els cauen pel darrere i els costats. El que més destaca del seu rostre és el nas, ample i aixafat; els llavis són gruixuts, i els ulls, petits i de mirada viva.

El grup de llenyataires que ocupa la clariana està integrat per vint homes; n'hi ha tres que s'ocupen de buscar aliments i cuinar-los, i els altres treballen incansablement amb les destrals. Per

això, els seus petits cossos són forts i musculats, i fan una sensació de potència i vigor considerables.

Les destrals colpegen una vegada i una altra els troncs dels arbres sense amoïnar-se per la pluja que cau des de fa estona. Fragments de fusta salten i s'enreden en les cabelleres negres dels llenyataires, xopes d'aigua i de suor. Per damunt del tuf humit de la selva, una forta aroma de fusta tendra perfuma l'aire. Res no és diferent dels altres dies en aquella petita clariana fins que, de sobte, irromp un home gegantí, de pell verda i crani pelat, vestit amb un tapall de cuir tou. Darrere seu es fa visible un petit grup de fèrrons, armats d'atzagaies. La veu del gegant trona sota la pluja. Les destrals s'aturen i totes les mirades s'hi dirigeixen.

—Sabeu que esteu talant en una zona prohibida?

—Nosaltres només seguim ordres, Edgron —respon el cap dels llenyataires—. Ens han dit que treballéssim aquí, i així ho fem.

—Doncs heu d'abandonar aquest lloc immediatament.

—No són aquestes, les ordres que tenim del nostre Consell.

—M'importen ben poc les ordres que tingueu del Consell; esteu tallant arbres en un lloc on no és permès i és missió meva d'impedir-ho. De grat o per força.

Els kàrbons i Edgron es miren desafiadors. Els fèrrons fan un lleu moviment de desplegament per la clariana i alcen les atzagaies en actitud amenaçadora. Els kàrbons premen amb força els mànecs de les des-trals. Són superiors en nombre, però la seva posició no és prou bona per iniciar un atac. Saben que els fèrrons són bons llançadors d'atzagaia i que abans de cobrir la distància que els separa d'ells, més d'un serà travessat per una llança. I ningú no vol córrer aquest risc; al cap i a la fi, ells només són llenyataires.

—Tu guanyes, Edgron... —diu finalment el cap kàrbon—; però al nostre Consell no li farà cap gràcia que ens hagi fet fora d'aquí.

—Doncs a mi encara me'n fa menys que el Consell hagi decidit d'ignorar les lleis que regeixen la nostra Dimensió. Ja els pots dir que no estic disposat a tolerar ni una sola actuació més com aques-

ta, i que la propera vegada que us trobi talant en una zona prohibida us requisaré les destrals.

El cap dels kàrbons fa un senyal als seus companys i es dirigeixen cap a la clariana. Els fèrrons els fan un passadís i els escorten fins als coberts.

—Us podeu endur la fusta que heu tallat. Val més que l'aprofiteu que no pas que es podreixi —diu Edgron mentre els kàrbons recullen les seves poques pertinences.

Quan el grup de llenyataires comença a caminar en silenci cap al riu, Edgron els detura.

—Digueu-li al Consell que d'aquí a tres sols els aniré a veure per parlar d'això.

—D'acord. Així ho farem.

I els kàrbons puguen a les piragües i salpen riu avall.

Mentre s'allunyen, els fèrrons apaguen els focs i tiren a terra els coberts.

Lolor del fum de les carboneres és el primer indicatiu que s'ha entrat en el territori dels kàrbons.

Els kàrbons viuen a la gran planura fluvial coberta de vegetació que s'estén al peu de les mun-

tanyes. Els seus poblats s'alcen a la riba del riu i a les clarianes que obren enmig de la selva. Practiquen una agricultura de subsistència a base de tubercles, hortalisses, alguns fruiters i una mica de blat de moro, que complementen amb caça i pesca. Fan ceràmica i cistelleria i, a més, han après a obtenir carbó, que canvien als fèrrons per estris de metall, com destrals, matxets, puntes de llança i de fletxa, punxons i ganivets.

Kàrbons i fèrrons són dos dels pobles que habiten la Dimensió del Bosc Humit i que, fins ara, han viscut en harmonia sota la vigilància atenta dels guardians de la Dimensió. Els fèrrons viuen a les muntanyes i, a més de recollir aliments, caçar i pescar, saben treballar el ferro. També són foscos de pell, però no tant com els kàrbons, i una cabellera llisa els emmarca el rostre. Vesteixen tapalls d'escorça vegetal o de pell de senglar i els agrada guarnir-se amb arracades, collarets i polseres de metall, artísticament treballats.

Lluny de provocar l'odi i l'enfrontament entre el dos pobles, les diferències culturals han afavorit la seva col·laboració. I així, mentre els fèrrons tenen

el mineral i les ferreries, els kàrbons s'encarreguen d'obtenir la llenya i el carbó necessaris per fer-les funcionar. Amb els aliments també s'ha establert un cert comerç, i una petita part de la producció de mandioca, nyam, batata i blat de moro dels kàrbons arriba als fèrrons a canvi de les preadíssimes carns del porc senglar i del tapir.

Edgron, l'actual guardià de la Dimensió, i el grup de fèrrons que l'acompanya travessen el sector de carboneres que s'estén al nord del gran poblat kàrbon. Els carboners els saluden i els miren com passen, però la salutació no té la cordialitat d'altres vegades. D'això, Edgron se n'adona de seguida.

L'arribada al poblat kàrbon també és freda. Aquesta vegada, ni les dones ni els nens no esperen el guardià de la Dimensió amb els seus somriures innocents. Edgron i l'escamot de fèrrons és rebut per un grup de guerrers que els escorten en silenci fins a la Casa del Consell, al bell mig del poblat.

La Casa del Consell té les mateixes característiques que les altres cases del poblat, però és més ornamentada. Està feta igualment de fusta

i bambú, amb la teulada de fulles de palma, i se sosté sobre uns pilars que l'aixequen ben bé dos metres de terra per tal d'aïllar-la de la humitat i evitar que s'inundi durant les crescudes del riu; una escala salva el desnivell. L'entrada principal, decorada amb un parell de troncs amb talles que representen rostres de divinitats, fruites i animals, està custodiada, a banda i banda, per dos guerrers, armats d'atzagaies.

La claror que penetra per dues obertures laterals il·lumina la Sala del Consell, on tretze kàrbons esperen l'arribada d'Edgron. Alguns llueixen cabelleres grises, adornades amb acolorides plomes d'ocells, que contrasten amb la foscor de la seva pell arrugada. Tots són vells i de posat distingit; la majoria duen collarets fets de llavors o dents d'animals i xuclen pipes de bambú plenes de fulles de tabac esmicolades. Són els tretze membres del Consell que dirigeixen la vida del poble kàrbon. Xerren animadament entre ells, però tot just entrar Edgron, callen, i tots els ulls observen el gegant de pell verda que ha d'abaixar el cap per no tocar el sostre de la cabana.

—Sigues benvingut, Edgron, el gran guardià de la Dimensió. Seu —diu Arok, l'actual cap del Consell kàrbon, indicant un lloc situat davant d'ell.

Edgron s'asseu i mira fixament Arok.

—Què ens has de dir més que no ens hagin ja transmès els nostres llenyataires? —pregunta Arok, impertorbable.

—Vull saber per què heu decidit deixar de respectar les lleis de la nostra Dimensió sense ni tan sols discutir-ho.

El to de veu d'Edgron és sec.

—Potser perquè tampoc no vam poder discutir les lleis quan es van dictar.

—Tots sabeu que són lleis establertes pels nostres avantpassats amb la finalitat de preservar la vida a la Dimensió. Són lleis naturals, l'incompliment de les quals només ens pot portar problemes. —Mentre parla, Edgron mira els rostres dels membres del Consell, que l'escolten sense deixar de xuclar les seves pipes de bambú i exhalar glopades de fum—. Cap Consell kàrbon no havia qüestionat mai ni les lleis ni l'autoritat del guardià de la

Dimensió per fer-les complir. Què passa, ara? Per què, aquesta actitud?

—El nostre poble creix, Edgron, i hem de fer més cabanes i més embarcacions —diu Arok—. També volem establir-nos a l'altre cantó del gran riu i alçar-hi poblats. Per a tot això ens fa falta més fusta i hem d'obrir noves clarianes a la selva.

—Els boscos de l'altre cantó del gran riu són boscos sagrats. Ja ho sabeu. No es poden talar sota cap concepte.

—Arreu hi ha boscos sagrats: en aquest cantó del gran riu, a l'altre cantó del gran riu, a les illes que hi ha enmig, a les muntanyes. Potser ha arribat l'hora de fer fora els déus dels boscos.

—La vida dels boscos és la garantia de la vida en la nostra Dimensió. Si els taleu, tots desapareixerem.

—Ningú no ha dit d'acabar amb els boscos. Només volem disposar de més fusta i més carbó per millorar les nostres vides —precisa un conseller.

—Disposeu de prou fusta i prou carbó per viure sense penalitats.

—No ets tu, Edgron, qui ha de decidir com hem de viure i on ens podem instal·lar i on no —diu Arok amb fermesa—. Fins ara hem estat sotmesos a la teva autoritat com a guardià de la Dimensió, però això s'ha acabat. A la Dimensió hi ha prou boscos per emprendre la nostra expansió sense risc. I la durem a terme tant si t'agrada com si no.

—Us equivoqueu —insisteix Edgron—. Si la selva disminueix, s'iniciaran un seguit de canvis que destruiran la Dimensió i tots nosaltres...

—Aquest argument ja el coneixem, Edgron —el talla Arok—, tu i els teus avantpassats ens el repetiu una i altra vegada, generació rere generació. Però ja no ens el creiem. El poble kàrbon està decidit a conquerir nous territoris i a establir-s'hi. Volem estendre els nostres conreus i augmentar la producció d'aliments. També volem treballar el ferro nosaltres mateixos; estem tips de dependre dels fèrrons per obtenir estris de metall.

—Això no els agradarà, als fèrrons. Les mines i les fargues són en el seu territori i no crec que us les cedeixin fàcilment.

—Ja ho veurem —diu Arok, amb un to de desafiament—. Volem progressar com a poble, Edgron, i farem tot el que calgui per aconseguir-ho.

—Les teves paraules sonen com una amenaça, Arok, i no m'agraden. Fèrrons i kàrbons fa molt temps que viu en pau i així heu de continuar. A més, això que preteneu, i que tu en dius progrés, és un suïcidi, i m'hi oposaré amb la força, si cal. Com a guardià de la Dimensió no puc permetre que en trenqueu l'equilibri natural i poseu en perill tots els que hi vivim.

—Prenem les teves paraules com una declaració de guerra, Edgron. Vés-te'n. Ja està tot dit. A partir d'ara, que parlin les armes.

Edgron mira un per un tots els consellers.

—Tots esteu d'acord amb Arok?

Un silenci tens omple la sala.

—Sí. Hi estem d'acord —respon finalment Aku, el més vell dels consellers.

—Tu també, Brok? —pregunta Edgron al kàrbon que està assegut al costat d'Arok—. Tu sempre has estat un home prudent. M'has ajudat quan he

tingut problemes amb els fèrrons. Tu també vols la guerra?

—El Consell kàrbon són tretze homes i l'opinió d'un, de dos o de tres no compta quan tots els altres estan d'acord. Així són les nostres regles —diu Brok, aguantant la mirada d'Edgron.

—La guerra duu la mort, però l'explotació il·limitada dels boscos, també. No em deixeu cap altra opció que enfrontar-me a vosaltres; almenys, d'aquesta manera hi ha la possibilitat, si guanyo, d'evitar una catàstrofe més gran que la mateixa guerra. Si perdo, serà l'inici del lent final de la Dimensió. Però, d'això, us n'adonareu massa tard.

Després d'aquestes paraules, Edgron s'aixeca. El seu cos imponent sembla omplir la sala del Consell. Altres vegades, quan havien sorgit problemes, la magnífica figura del guardià de la Dimensió havia contribuït a dissuadir els kàrbons dels seus propòsits; però aquesta vegada no, es mantenen en la seva postura rebel, sense por, confiats del triomf. Edgron pensa que hi ha alguna cosa que no acaba de comprendre darrere d'aquesta actitud. Mai els kàrbons no se li havien enfrontat tan obertament.

Hi havia tingut problemes, com també els havia tingut amb els fèrrons, però mai no havien arribat a declarar-li la guerra.

Edgron surt de la Casa del Consell preocupat per la situació, però decidit a evitar que els propòsits expansionistes dels kàrbons es realitzin. És necessari intervenir-hi de seguida; si els deixa fer, si els concedeix el que demanen, ja no els podrà aturar. A la tala d'una zona de bosc seguirà la d'una altra, i després la d'una altra; en acabar la construcció d'un poblat, en voldran començar un altre i, tot seguit, un altre més. L'enfrontament amb els fèrrons pel control de les mines i les fargues portarà incendis, saqueigs i morts, i l'odi i la venjança dominaran la Dimensió. Ho ha d'impedir sigui com sigui.

Després de marxar Edgron, els consellers kàrbons continuen reunits. La situació és prou greu per analitzar-la amb atenció. Brok planteja de nou la importància de la decisió que acaben de prendre i el risc que comporta enfrontar-se a Edgron. Però Arok es mostra segur i convençut de la força dels kàrbons.

—Ha arribat el moment de l'expansió de la cultura kàrbon. La nostra superioritat com a raça i com a cultura ho justifica. El nostre domini, lluny de portar la desgràcia, com pronostica Edgron, serà beneficiós per a tots el pobles de la Dimensió, regits per unes lleis arcaiques, imposades pel poder arbitrari d'un sol home. Aquesta és la situació injusta que des de fa temps demana una intervenció! I ha arribat el moment d'intervenir! Sense dubtes, sense indecisions, amb determinació!

Les paraules vehements d'Arok tornen a convèncer el Consell, que ratifica les decisions preses aquella tarda; només Brok manté un prudent silenci, que Arok interpreta com una oposició.

En sortir de la Casa del Consell, Arok es dirigeix a l'embarcador i es fa conduir en una piragua a l'illa que hi ha riu avall. Després d'ordenar als homes que l'han dut fins allí que el recullin al capvespre, els acomiada i s'interna en l'illa per una sendera estreta oberta enmig de la vegetació fins a arribar al peu d'un gran castanyer de Parà. D'una cavitat entre les arrels treu una cistella que conté una esfera negra de la mida d'una síndria; agafa

l'esfera, tanca els ulls i el seu rostre es crispa en una actitud de gran concentració. A poc a poc, l'esfera s'illumina fins a resplendir tènueament; aleshores comença a parlar:

—El pas ja ha estat fet, gran Senyor de les Tenebres. Edgron coneix el nostre propòsit d'estendre'ns per tota la Dimensió i ens hi haurem d'enfrontar. Ara és el moment que em facis arribar l'ajuda que m'has promès. La gran guerra és a punt de començar.

Després de les paraules d'Arok, l'esfera negra augmenta la seva resplendor fins que es converteix en una bola de llum impossible de mirar. La cridòria dels animals és ensordidora. De sobte, la resplendor s'apaga i un personatge alt, prim, amb el rostre ocult per una màscara i vestit de negre apareix al costat de l'esfera.

—Sóc Trom, l'enviat del Senyor de les Tenebres. A partir d'ara jo dirigiré els vostres passos cap al domini de la Dimensió.

I Arok, mig espantat, mig complagut, accepta sense discussió l'autoritat de l'enviat del Senyor de les Tenebres.